

Ш. Фоєрберг у виставі «Все буде гаразд» за щоденниками Януша Корчака. Режисер С. Єфремов.

жисер вистави С.Єфремов, художник І.Уварова).

Вистава «Все буде гаразд» завоювала серця глядачів не тільки у Польщі. Так, Шарль Фоєрберг зіграв цю виставу 1996 року на конгресі Міжнародної асоціації лялькарів УНІМА і на Всесвітньому фестивалі театрів ляльок в Угорщині. Спектакль побачили німці і запросили Шарля Фоєрберга до Німеччини. Відтоді актор із цією своєю роботою гастролював там уже тричі. Вистава «Все буде гаразд», можна сказати, об'їздила весь світ — на запро-

шення Німеччини, Австрії, Угорщини, Франції у цих країнах відбувалися покази спектаклю, що підкорювали увагу і душу глядацької зали. В Угорщині і Франції пролог і частина вистави були зіграні французькою мовою, у Польщі вистава повністю гралася польською мовою, у Німеччині — німецькою.

Цього року Шарль Фоєрберг знову повіз спектакль до Німеччини, і глядачі, затамувавши подих, стежили за подіями лялькової п'єси, не соромилися сліз, викликаних трагічним фіналом.

«Все буде гаразд» — трагедія, вирок долі, остання ніч Януша Корчака. Розрахована вистава, ясна річ, на дорослих глядачів. Та кілька років тому в Познані виставу випало грати перед публікою віком 11-12 років. Спершу це викликало побоювання: чи сприйме юний глядач філософське підґрунтя п'єси. Але діти були настільки зосереджені під час перегляду вистави, влаштували такі щирі овації по її закінченні, що не лишалось сумнівів: спадщина геніального педагога Януша Корчака не загинула, а живе в кожному наступному поколінні народу.

Всього вистава «Все буде гаразд» була зіграна 46 разів, більшу частину з них — за кордоном. Серед 30-ти лялькових театрів світу Україна (лише

одна серед колишніх країн СНД) офіційно була представлена на Всесвітньому фестивалі театрів ляльок, що проводився в Угорщині.

Отже, українських лялькарів добре знають і люблять за межами нашої Батьківщини. Нещодавно Київський міський театр ляльок побував на міжнародному фестивалі театрів ляльок у Мінську і на засіданні Міжнародної асоціації лялькарів УНІМА у Бухаресті.

А які заходи готують українські митці на своїй землі? До планів президента центру міжнародної асоціації лялькарів УНІМА Сергія Єфремова входить проведення семінару між харківським театральним інститутом і школою лялькарів польського міста Белосток. Головна мета проведення майбутнього семінару — пошук нових методів у роботі з лялькою.

І насамкінець хочеться порадити з приводу того, що Київський міський театр ляльок відкріє у вересні свій вісімнадцятий сезон цілим рядом прем'єр, серед яких: «Добрий хортон» Юхима Чеповецького, «Бегемотик Бантик» Ірини та Яна Златопольських, «Маленький Мук» за казкою Вільгельма Гауфа. Нарешті театр ненадовго відірветься від гастролей, аби підняти настрій нашим київським глядачам.

особливої енергетики цього показу. Цікаво, що під час дії, коли вперше йшла мова про Командора, на небі почали з'являтися блискавки, у церкві поруч — бити дзвони, а тінь Дон Жуана раптом упала на руїни, — публіка дуже жваво реагувала на містичну підтримку «оточуючого середовища», як і на саму виставу загалом. Принаймні, увагою мас-медіа і фестивального глядача київська вистава обділеною не була. Після цього відбулися два круглі столи за участю відомих критиків. Особливу полеміку викликала кардинальна різниця у тлумаченні образу Сганареля у румунській і київській виставах. Румунська версія мала радикальний фінал — слуга, підкуплений ворогами, вбиває Дон Жуана, і репліка «Де моя платня?» набуває вже зовсім іншого, «іудівського» підтексту, з чим різко контрастувала концепція Київського Молодого, де Сганарель — ледь не ангел-охоронець свого господаря. Тож дискусія виявилася цікавою.

Надія Мірошниченко.

КІНО

ТЕАТР

Мистецька хроніка

СИЛУЕТ ДОН ЖУАНА НА РУЇНАХ ЖАМБЕКСЬКОГО ЗАМКУ

«Жамбекський замок» — міжнародний театральний фестиваль на відкритому повітрі, що майже три місяці — з червня по серпень — щороку відбувається у Жамбеку — невеличкому містечку (4 тис. мешканців) неподалік від Будапешта. Фестиваль має універсальний характер, оскільки в його межах проходять також супутні програми — виступи музичних, хореографічних і хорових колективів, виставки. Особлива риса, так би мовити, символічна марка фестивалю — показ більшості вистав на дерев'яній сцені біля руїн Жамбекського замку — споруди XV століття. Загалом його іміджева сторона залишається незмінною впродовж усіх років — від афіші до організаційних принципів. Окрім цього, ще є маленька, більш традиційна сцена у місцевому Будинку культури. Оскільки містечко розташоване на 26 км від столиці Угорщини, основна аудиторія — звідти. Організатор та ідейний нат-

хненник — Ірен Матеш, яка потрапила разом з чоловіком сюди з Будапешта багато років тому, отримавши призначення директора у Будинку культури.

Театральна програма фестивалю поділяється на сегменти з власними мікросюжетами. Приводом для одного з них цього року був Мольєрівський «Дон Жуан», свою версію якого презентував Київський Молодий театр. Всього на «околицях» фестивалю було знайдено п'ять версій цієї п'єси, з них — словацький не зміг приїхати, а Будапештський представлений у відеOVERSII. «Живими», крім Київського, були презентовані румунський та угорсько-діаспорський з Румунії. Сцена була дуже невибагливою з мінімумом технічного оснащення, тож українська вистава зазнала певних втрат, адже доводилося шукати на місці нового вирішення деяких сцен. Але київський «Дон Жуан» міг надолужити за рахунок акторської віддачі і